

HUMAN AND INSTITUTIONAL DEVELOPMENT FORUM

HEJJE GURUTU ಹೆಜ್ಜೆಗುರುತು

EVENT REPORT - MAY 2020

EVENT HELD ON - 20TH MAY 2020
REPORT BY - MS. VIDYA

A BRIEF REPORT OF THE EVENT ORGANISED BY HID FORUM

HEJJEGURUTU - FOOTPRINTS

Those of us who are in our sixties and seventies had heard from our parents how three diseases, plague, cholera and smallpox killed hundreds and thousands and how people used to leave the villages and camp outside till the disease abated.

Growing up, we were vaccinated against cholera and smallpox every year. The present generation haven't even heard of such things. We had never dreamt that something like Covid 19 would strike us in our lifetime. But the virus which had its origin in Wuhan in China has snowballed into a pandemic affecting millions and killing hundreds of thousands.

The deaths caused by the virus is one side of the story. On the other side we have the pathetic situation where millions of workers and daily wagers have lost their jobs and face starvation. This was the result of decision taken by the government to put cities under lockdown without much planning or warning, in an attempt to stop the spread of the disease. Having no jobs, no wages and no food, the workers were stranded in the cities. They felt that if they went back to where they had migrated from, they would have a home, would be safer and would at least have something to eat. But there was no means of transport.

Panic stricken, the workers - men and women, some with small children, or aged dependents started walking hundreds of kilometres towards their villages with a few of their belongings. Among them were pregnant women and nursing mothers, many died on their way before reaching their destination.

HID FORUM'S INITIATIVE

While the government preferred to turn a blind eye to the whole issue, many organisations and individuals came forward to help the migrant workers by providing food - dry rations or cooked food- and make their journey as smooth as possible.

HID FORUM raised funds to purchase rations and started work in few districts of Karnataka along with their partners at Kalaburgi, Koppal, Bidar, Davanagere, Gadag, Chikkaballapur, Kolar and Bengaluru. While interacting with the communities and migrants the volunteers, came across people who were deeply affected by the lockdown. To give a platform to the voices and thoughts of these communities HID FORUM along with partners reached out to the local poets from these districts to understand how they viewed the situation.

‘HEJJE GURUTHU’ an on-line event, was organised by HID FORUM and its partners on the evening of 20th May 2020, where poets read out their poems and volunteers shared their experiences. It was a very touching, saddening, at the same time heart-warming event. It was also an eye opener for people who were not in direct contact with the traumas the workers are going through.

HID FORUM invited 11 poets (see annexure 1) from across these districts.

The event started with Venkatesh from HID FORUM welcoming all poets, volunteers and guests who were invited. The introduction to the event, its purpose and the need was shared.

Dr Madhavi, professor in history and ancient archaeology, was invited as anchor for the programme.

FROM THE POETS

The poetry session began with the poem “*VairaNu- HairaNu*” by Mounesh Biral, from Kalaburgi district. As the name itself suggests he talked about how the virus has created havoc in the minds and lives of people. Man has been meddling with nature and now we have to turn to nature to overcome this calamity. His poetry reflected the hunger, the abject poverty and struggles of the poor. He was of the opinion that the government should give priority to health care and medical facilities which is what makes a nation strong. He also said that instead of scaring the people we should work towards instilling confidence in their minds.

Dr.Prabhu Khanapure, a retired professor of Kannada from Kalaburgi district read his poem. His poem focused on the importance of Science and scientific thinking. The anger he felt at unscientific practices like drinking ‘*goumutra*’, beating cymbals and ringing bells was evident in his poem. The poem laments that, ignorance, superstition, and religious fanaticism, have tarnished our minds, souls, and brain and it should be washed and cleaned. In his comments, he stressed the need of science and scientific method of handling virus. When science had not developed to this level, we have managed plague, cholera and smallpox successfully. So can’t we handle this? He also felt that the media and the right wing activists are spreading superstition and communal hatred which should be stopped.

FROM THE POETS

Dr.Shivakumar Mali Patil, (a dentist by profession based in Gangavathi, Koppal) read two poems, “*Yaroo Ohisiralilla*” (nobody guessed) and “*Saku, Neevinnu Vishranthi padeyiri*” (Enough, now you take rest). In the first he talks about how no one had even guessed that such a disease would shake the entire world. In the second poem the voice is that of God, and he says, “man has spent time in mindless worship, held festivals and fairs, greedily amassed wealth and eaten every animal on the planet and now he must take rest in his house (lockdown)”. In his comments he expressed sadness that the government has treated the migrant workers very badly and misusing the situation to incite communal hatred.

Who has not heard of the incident of migrant workers who were run over by a train? The story was the headlines of all newspapers and news channels for nearly a fortnight. The poem, “*Railu kambiya mele*” by Hucchangi Prasad from Davanagere district was heart wrenching. The lines, “*adeshtu kanasittu nidrisutidda manasugalalli*” (how many dreams did those sleeping minds dream) brought tears to our eyes Then comes the line, “*cheeraatavillade antyagonda badukugalu*” (the lives that ended without any sound) which tell us that they were so completely exhausted from their travails that they were lying there fast asleep when the train hit them. Then “*O, badavara saavu thane! Mucchibidi!*” (O its the death of the poor right! Close it off!) draws your attention to the callousness of the authorities and of those who don't know what hunger is. Mr. Prasad in his comments pointed out how there was no place for the underprivileged - dalits, devadasis, transgenders, LGBT community and other minorities - in the agenda of the government.

FROM THE POETS

'*Hasivina lekka*' (The accounts of hunger) a short poem by B.Shrinivasa from Davanagere district was again filled with pain, hurt and disappointment. He calls the migrant workers' crisis as the failure of the government - '*Suddiyalli hasiva neegisuva maantrikaru*', (the magicians who addressed hunger in news) '*Maatugalalli kote kattuva mahaan prabhugalu*' (the lords who build castles out of words) -in handling the situation. He says the people in position are using the Corona crisis for their gains. They blame one section of the society, one community, and one religion of spreading the infection. Forget about equal rights, the minorities are not even treated as human beings. The media, which is morally bankrupt, should work towards building confidence among people and Like Rashtrakavi kuvempu said, we have to maintain the diversity of the country and make it "*Sarvajanaangada Shaantiya Thota*". (a garden of peace for all communities), a well-known slogan given by Kuvempu for unity.

Shrikanth N. S. a theatre artist and a drama teacher in Government school, Bellari who currently is based in Davanagere district, read out his poem, "*illadavara haadu*" (song of the ones who are no more). He brought out the importance of the workers in the lines, "*Nimma aagasada haaraatakke rekkeyaagi, neeviruva aramanegala baggila kamba, godegalaagi iruvevu naavu*" The tone of sarcasm was evident when he says, "you will want us and we will come back to work and fill your casks, to become carcasses in your riots, even after death to become the food for your poems, topics for your seminars....." He says what is causing a great fear in our minds is not the virus but economic / financial fundamentalism and religious fundamentalism. An authoritarian leader creates an imaginary enemy to cover his failures and projects that enemy to take our minds away from his failure! He was worried about the changes that they are trying to bring about in labour laws which will affect the *illadavaru*.

FROM THE POETS

Chand Pasha, Assistant Professor of Kannada, Bengaluru, read his untitled poem. His poem describes the hypocrisies of the society where we don't see the plight of the oppressed but keep praising/extolling the virtues of mythical characters: We are unable to build hospitals but erect statues that touch the sky, spending millions and appoint a poor sick man as its guard; We have handed over the country to the hands of those who torch the society and we are searching for medicines for burns; We who cannot provide education to the people, cannot admit it. So we hold our lips tight and say, "*Mera Bharath Mahan!*"

Dadapeer Jaiman, teacher by profession, author, theatre person based out of Bengaluru read his poem which started with the scary situation that Corona has brought in. People are still grappling with the nightmare the virus has caused, when the air is filled with communal hatred, selfishness, frustration and dirty politics. Deeply disturbed by the plight of the migrant workers, Dadapeer says that the overfed cities are suffering indigestion, perhaps by the curse of the people who died of hunger! He is upset by the spread of Islamaphobia which is out to ruin the life of people. He remembered how the American government and the pharmaceutical companies ignored the HIV patients just because it was more rampant in the LGBT community. The people had to fight for justice and get the medical attention they needed. He said that today we the people have to get together and fight for social justice, labour laws and equal rights.

FROM THE POETS

M.G. Ganganapalli, an award winning teacher from Bidar, read, “*Corona virus tanda bare*” (The scar brought about by corona virus). He has focused on how the lockdown has affected people, - the workers in particular. The workers lost their jobs, and there was no money. They did not have food, nor shelter. Added to it, they are worried about the viral disease. The workers need work, not alms. His opinion is that people should come together to empathise and support the workers. What the world needs is a humanitarian approach, not money by some politicians. Unfortunately, the life of the poor is enveloped in darkness because of Corona. He expressed his disappointment on how the top authorities haven’t said a word about the plight of migrant workers!

Jayashree Sukhale, a social worker from Bidar gave voice to the migrant workers. They say, “We are not afraid of anything - scorching sun, heavy rains or severe cold; nor are we afraid of common cold, cough or fever. But this Corona has taken the light out of us, making us desperate.” They feel they would have a life if they reach their villages. Physical distancing and washing hands are just words and it is not possible for them to follow.

Smt. Jayashree felt that people are dying more because of hunger and poverty than because of the virus. She quoted Basavanna who said, ‘*Dayave dharmada moolavayyaa*’ (kindness is the base of religion) and observed that people are not empathetic. For the virus everyone is equal, it is only man who adds a touch of religion, caste, money etc, to every situation.

FROM THE POETS

Dr.Maktumbi well known as “The first muslim Vachanagaarti” from Bidar, writes poetry under the pen name ‘Chandini’. Her poem, ‘KaraaLa Corona’ (Dark corona) depicts the strength, self-respect and self-confidence of the migrant workers. No buses and trains? Never bother! We will walk to our destination! - “*balavu hecchide, nadeyuvevu naavu munde munde*”. They order hunger and thirst to stay away from them - “*hasive, baayaarike, kaadadiri neevindu, hettavara noduvudu baaki ide*” (hungry, thirsty, you wait, still need to see parents)

The poetry reading session ended with this poem. One could very well see that though the words were different, thoughts were the same : The plight of the migrant workers, the mindless lock down, callousness and silence of the government, selfishness of the administration, exploitation by the upper class, spread of superstition, religious intolerance and destruction of unity and diversity of the country.

SHARING OF EXPERIENCES FROM RELIEF VOLUNTEERS

After this, the volunteers - one from each district shared their experiences and feelings.

Shaheen from Gangavati, KoppaLa district is a lawyer and teacher by profession. She described how she approached masjids for help and local authorities for permission to serve the people during lockdown. She did not get any help from anyone. Her application file for relief work pass had just gone missing and she had to give one more application. She shared that she felt bad that even during tough situations people view everything through a veil of religion and caste!

She was very happy and thankful to HID FORUM which came to her help. She called the FORUM 'invisible donors' who did not go in search of publicity but quietly did their work.

She said, Smt Anuradha and Sri Venkatesh helped us by speaking to us, supporting us and allowing us to speak.

Jabeena from Davanagere said that her work in the district has given her satisfaction and she thanked HID FORUM for all the help. She was especially thankful for the moral support they got when they were mentally stressed. Help for people was not just giving rations but also giving them moral, psychological strength. When the volunteers themselves were on the verge of losing their courage, the FORUM gave them psycho-social counselling which was needed. She expressed her anguish at the way people treated them if they wore burkha. That situation has been created by the media and some political parties. When they were facing such situations, it was HID FORUM which supported them.

SHARING OF EXPERIENCES FROM RELIEF VOLUNTEERS

Babu Sangram from Bidar spoke about how the district administration tried to manipulate records and how the local NGOs protested against it. The administration gave meagre rations. When the HID FORUM came to their support, they could give one month's ration to every family. He narrated how Mr Venkatesh called one Ms Anjum Begum and counselled her. The volunteers also realised that just giving rations is not enough, the people have to be counselled and given mental strength. Ms. Anuradha Prasad said to them that a bigger virus than Corona - the caste and religion - is destroying our society and we should fight against it first.

Masthan from Kalaburgi read out a short poem. He felt happy that during the Ramzan period he could do some good work by helping the people. He said he felt he visited the '*Grama Bharata*' once again and worked with the people there. He has the satisfaction of being of help to the people. He pointed out that the government has failed in its duty and has a callous attitude towards the people who are suffering due to lockdown. If people come together and 'wring' the ears of the government, it would alert them.

Mallappa from Bengaluru works with sexual minorities. He feels disturbed that the government is using the Corona pandemic situation for selfish motives. He says the government and some people on the 'WhatsApp university' are sowing the seeds of communal hatred among the people and it is inexcusable. Collectively we should condemn this trend. When so many migrant workers are walking hundreds of kilometres to reach their native places, it becomes the responsibility of all of us to help them.

SHARING OF EXPERIENCES FROM RELIEF VOLUNTEERS

The programme was very well coordinated and moderated by Smt. Madhavi. She introduced every poet and gave the essence of every poem in just two or three sentences.

The programme ended with the concluding remarks by Mr. Venkatesh Prasad, who heads HID FORUM. He thanked everyone - the poets, volunteers, moderator, participants, and others who have helped the FORUM in their venture. He said that during the entire programme the poets and the volunteers have brought out many questions and challenges that will have to be addressed and for which solutions have to be found. We cannot have a standard response to all these because the challenges vary from region to region. Naturally, the responsibility also changes. It is not possible by one organisation or one institution. All have to come together, discuss the problems but act in a decentralised way. He felt the need to have a Zoom meeting in the near future where these points can be discussed.

I. ಕಲ್ಪುರ್ಗಿ ಜಿಲ್ಲೆ

1. ಮೌನೇಶ ಬಿರಾಳ

ವೈರಾಣು- ಐರಾಣ

ಬಡತನದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಬೆತ್ತಲಾದರು
ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಲಾಖೆಯ ಬರೆ ಎಳೆತ ಮೈಗೆ
ಕಿರುಚಲಾಗದ ಹಸಿವು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ನೇಣಾಗಿದೆ
ವೈರಾಣುವಿಗಂಜುತ ಗಂಜಿಯಿಲ್ಲದ ಬದುಕು
ಸಾಗುತ್ತಿದೆ ಹರಿಗೋಲಿಲ್ಲದ ದೋಣಿಯಂತೆ//೧//

ಏ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಪಾಪಕ್ಕಂಜಿದವರು ನಾವು
ನಿನ್ನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಎಲುಬುಗಳು ಉರಿದು
ಕಿಚ್ಚಾಗಿ ಅಂತಸ್ತಿನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳ ಬೆಚ್ಚಗಾಗಿವೆ
ನಿನ್ನ ಅಸಮಾನತೆಯ ಸರಿದೂಗಿಸಲು ನಮ್ಮ ಶಮನವೇ?
ಸಾಕು ಸುಮ್ಮನಾಗು ಸಾಗುವ ದಾರಿ ಸರಿದೂಗಲಿ//೨//

ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಉರಿಯುವ ಒಲೆಯ ಹೊತ್ತು
ತವರೂರ ಹಾದಿಗೆ ಉರಿಬಿಸಿಲು ನುಂಗಿ
ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವ ಅಸುಗೂಸುಗಳು ಬೆನ್ನಿಗೆ
ಬೇಸತ್ತು ಕುಳಿತರು ಕಾಡುವ ನೂರು ಚಿಂತೆಯ ಚಿಂತೆ
ಸುಟ್ಟ ಕನಸುಗಳ ಬೂದಿ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕುಕ್ಕುತ್ತಿದೆ//೩//

ಕರ್ಣರಿಲ್ಲ ಕೈಗೆ ಇಟ್ಟ ಅಗುಳ ಅನ್ನದ ಜೋತೆ
ಬದುಕಿನ ಭಾವದ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನಿಡಿದು ಹಂಚಿ
ಹಸಿದವರನ್ನು ಬಿಕ್ಷೆಗಂಟಿಸಿ ಅವಮಾನಿಸಿ
ಅನುದಿನದ ಅಯಾಸಕ್ಕೆ ನೀ ಕರಗುವುದಿಲ್ಲವೆ
ನಾವೇ ನಗಾರಿಗೆ ಅಂಟಿದ ಅಣುವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತೆವೆ//೪//

ಅಂದಿನ ಊಟಕ್ಕೆ ರಕ್ತ ಸರುಸಿದವರು
ಇಂದು, ಮುಂದೇ ಏನಾಗುವರು
ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಾಚೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ
ನಾಕವೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಶೋಕವೆ ಬಲೆ
ಮೂಕ ವೇದನೆಗೆ ಕೊನೆಯ ದಾರಿ ಪ್ರಕೃತಿ//೫//

1. ಕಲ್ಪುರ್ಗಿ ಜಿಲ್ಲೆ

2. ಡಾ . ಪ್ರಭು ಖಾನಾಪುರೆ

ಗಜಲ

ಕೊರೊನಾ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧ ಸಾರಿರಿ ಮನಕ್ಕಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು
ವಿಜ್ಞಾನ ದೀವಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಬನ್ನಿರಿ
ಮನಕ್ಕಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು

ಗೋಬರ ಗೋಮೂತ್ರ ತಿಂದು ಕುಡಿದರೆ ವೈರಾಣು ಹೋಗದು ನಮಗೆ ಬಿಟ್ಟು
ದೇಹದ ಪ್ರತಿರೋಧ ಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆಸಿರಣ್ಣಾ
ಬುದ್ಧಿಗಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು

ತಾಟು ಬಡೆದು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಹೋಗದಯ್ಯ ಕೊರೊನಾ ವೈರಾಣು
ತಡೆಯಲೊಂದೆ ದಾರಿ ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆಕೇಳಿ
ತಲೆಗಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು

ಪೂಜೆ ಅರ್ಚನೆ ಆರತಿ ಬೆಳಗಿ ಗೋ ಬ್ಯಾಕೆಂದು ಹೇಳೊ ಮೌಢ್ಯವ ತೆಗೆದು
ಅಜ್ಞಾನದರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿರಿ
ಆತ್ಮಕಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು

ಮತೀಯ ಮೋಹದ ಮಲಿನ ತುಂಬಿ ದ್ವೇಷ ಬಿತ್ತುವ ಚಾಳಿ ಬಿಟ್ಟು
ಭೇದ ಭಾವವ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿರಿ
ಮನಕ್ಕಂಟಿದ ಕಿಲಬು ತೊಳೆದು

II. ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ

1. ಡಾ . ಶಿವಕುಮಾರ್ ಮಾಲಿಪಾಟೀಲ್ - ಗಂಗಾವತಿ

ದೇವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಸಾಕು ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ

ಗುಡಿ, ಗುಂಡಾರ, ಮಸೀದಿ, ಚರ್ಚ್ ಗಳಿಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಅಲೆದಿದ್ದಿರಿ,
ಮನವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಹಳಷ್ಟು
ಹುಡುಕಿದ್ದಿರಿ
ಸಾಕು ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ

ಕಾಯಕ ಬಿಟ್ಟು
ಸಾಮೂಹಿಕ ಭಜನೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಏನೆನೋ ಜಾತ್ರೆ ,ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದಿರಿ
ಸಾಕು ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಅನ್ನ ,ಆಹಾರವಿದ್ದರೂ
ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ತೇಗಿದಿರಿ ,ಅನ್ನ ಚೆಲ್ಲಿದಿರಿ,
ಈಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ
ತಿನ್ನುತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.
ಒಂದು ನಿಮಿಷವು ಸಮಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿ
ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಿರಿ,

ಅನ್ನ ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ
ಸಾಕೀಗ ನೀವು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಅತಿ ಆಸೆಗೆ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದು
ಸಜೀವಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಸುಟ್ಟು
ನಿರ್ಜೀವಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಗಳಿಸಿ
ಇದ್ದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡದೆ

ಅತ್ಯಪ್ತರಾಗಿ ಅಂತರಂಗವ
ಅಶುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಬದುಕಿದ
ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

II. ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ

ಸ್ವಾರ್ಥದ ರಾಜಕಾರಣ,
ಲಂಚದ ಉದ್ಯೋಗ,
ವ್ಯಾಪಾರದ ಶಿಕ್ಷಣ,
Marks ಒತ್ತಡದಲಿ
ಮಕ್ಕಳು, ಹೆತ್ತವರು, ಗುರುಗಳು.
ನಿರುದ್ಯೋಗ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ
ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು
ಸಾಕು ನೀವು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಪರಿಸರದ ಮೇಲೆ ನಿರಂತರ ದಾಳಿ ಮಾಡಿ, ವನ್ಯಜೀವಿಗಳನ್ನುಕೊಂದಿರಿ,
ಈಗ ನೀವು Zoo ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಿ
ಪ್ರಾಣಿ, ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಮನೆಯಿಂದಲೇ
ನೋಡುತ್ತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಒಂದು ಬಸ್, ಟ್ರೇನ್, ಪ್ಲೈಟ್
Miss ಆದರೆ tension ತೊಗೊಂಡಿರಿ.
ಜೀವನ ಮುಗಿದೆ ಹೋಯಿತು ಅಂದುಕೊಂಡಿರಿ
ಅವು ಎಲ್ಲವು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತಿವೆ
ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಟ್ರಾಫಿಕ್ ನಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತವರು ,
ಪ್ಲೇ ಹೋಂ ನಲ್ಲಿ ಕಂದಮ್ಮಗಳು,
ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ
ಅನಾಥಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿ ,
ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ಒಬ್ಬರನೊಬ್ಬರು ನೋಡುತಾ ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಅಧರ್ಮ, ಅತ್ಯಾಚಾರ ಎಸೆಗಿದಿರಿ,
ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ಕೂಗಾಡಿದಿರಿ
ಜಗತ್ತನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಆಳಬೇಕು ಎಂದಿರಿ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಚಿರಾಡಿದ್ದು ಸಾಕು ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ
ಪಡೆಯಿರಿ.

II. ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ

ಫುಲ್ಲಕ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ವಿಚ್ಛೇದನ ಕೊಟ್ಟಿರಿ
ವರದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಸುಟ್ಟಿರಿ
ಭ್ರೂಣ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದಿರಿ
ಹೆಣ್ಣನ್ನು ದೇವರೆನ್ನುತ ಗುಡಿ ಹೊರಗೆ ಇಟ್ಟಿರಿ
ಸಾಕು ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ಮದದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಧರ್ಮದ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುತ್ತ ಅಸಮಾನತೆಯಿಂದ ನಡೆದಿರಿ..
ಅಧಿಕಾರದ ಅಹಂಕಾರದಲ್ಲಿ
ಅನ್ನದಾತನ ಮರೆತಿರಿ
ಈಗ ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಕೈ ಚಾಚುತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ದೇಶ ಭಕ್ತಿ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ಅತ್ತ ಶಾಂತಿ ಮಾತುಕತೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ... ಇತ್ತ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಯುವಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾ , ಅವರ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು , ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅನಾಥ ಮಾಡುವ ಆ ಕಟುಕ ಗಡಿಗಳು ನಿಶಬ್ದವಾಗಿವೆ ನೀವು
ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಮಾಯಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತ
ಸ್ವರ್ಗ ಸೇರುತ್ತೆನೆ ಎನ್ನುವ ನರಹಂತಕರ ಬಣ್ಣ ಬಯಲಾಗಿದೆ
ನಿಮ್ಮ ಮದ್ದು ಗುಂಡುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳುವವರ ಭವಿಷ್ಯ ಈಗ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ ,
ದೇವರು, ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ
ದುಡ್ಡು ಮಾಡಿದವರ ಪಟ್ಟಿ
ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ...
ನನ್ನ ಪಟ್ಟಿ ಈಗ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತೆನೆ
ನೀವೀಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಎಲ್ಲಾ ಗೆದ್ದೆ ಎನ್ನುತ್ತ
ಅಟ್ಟಹಾಸದಿ ಮೆರೆದ ನೀವು
ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿದರೆ ಸಾಕು ಎನ್ನುತ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೆನೆಯುತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

III. ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ

1. ಹುಚ್ಚಂಗಿ ಪ್ರಸಾದ್

ರೈಲುಕಂಬಿಯ ಮೇಲೆ.

ರೈಲು ಕಂಬಿಯ ಮೇಲೆ
ರಕ್ತಸಿಕ್ತಾ ಹಸಿದ ಬದುಕು
ಭಿದ್ರಭಿದ್ರಗೊಂಡ
ಕೈ ಕಾಲು ಕಣ್ಣುಕಿವಿಗಳು.

ಹಸಿದ ಮನಸಿನ
ಬಿಸಿಬೆವರಿನ ಕೂಸುಗಳಿಗೆ
ದಣಿವಿಲ್ಲದ ಸಂಕಟ
ಕಡಕಲು ರೊಟ್ಟಿ ಕಾರದ ಪುಡಿ ತಿಂದು ನಾಳೆಯ ನೆನೆದು
ಕತ್ತಲು ನೋಡುತ್ತಾ
ಕಣ್ಮಣ್ಣಿ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದ ಬದುಕು.

ಅದೆಷ್ಟು ಕನಸಿತ್ತು.
ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸುಗಳಿಗೆ
ನಾಳೆ ನಮ್ಮೂರ ಸೇರುತ್ತೇವೆಂದು.

ಎಣ್ಣೆ ನೋಡದ ತಲೆಕೂದಲು
ಹರಿದು ಮಾಸಿದ ಬಟ್ಟೆ.

ಮೋಸವಿಲ್ಲದ ಮೆದುಳು
ಅಲ್ಲಿ ಸಾವಿಗಾಗಿ ಸಾಲುನಿದ್ದೆ.

ಉರಿವ ಎದೆಮೇಲೆ
ಹತ್ತಿಹೋದ ರೈಲು
ಸತ್ತುಬಿದ್ದ ಹೆಣದ ಸಾಲು
ಚೀರಾಟವಿಲ್ಲದೆ ಅಂತ್ಯಗೊಂಡ
ಬದುಕುಗಳು

III. ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ

ಒ....ಬಡವರ ಸಾವು ತಾನೆ..?
ಮುಚ್ಚಿಬಿಡಿ..
ನೊಂದವರ ನೋವುಗಳನು..?
ನೆತ್ತರಲ್ಲೆ.. ನೆಂದು ಹೋಗಲಿ.
ಈ ನೆಲದಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ
ಕೈಮುಗಿದು ಕೃತಗ್ನಿಸಲಿ.
ಶತಮಾನದ "ಹಸಿವು"
ರೋಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದು ಕೊಡದ ಮನುಷ್ಯರೆ ನೀವೆಷ್ಟೋ ಕ್ರೂರಿ.
ರೋಗರುಜಿನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ
ಧರ್ಮಬೆರೆಸುವ ನರರೆ
ನನ್ನವರ ಸಾವಿಗೆ ಸುಂಕಕೊಡಿ.
ಹಿಗೊ..ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ ಗಳು
ಎಲುಬಿಗಂಟಿರುವ ಹೊಟ್ಟೆ
ಮಾಂಸವಿಲ್ಲದ ದೇಹ
ಹಾದಿಬೀದಿಯ ಬದುಕು.
ರೊಟ್ಟಿ...ಬಿಸ್ಕತ್ತು.. ಮುದುರಿ ಮಾಸಿದ ನೂರರ ನೋಟು.
ಕದ್ದುಕೊಂಡೋಗಬನ್ನಿ.
"ಬೆವರಿನ ಮಾತು"
ಹೇ...ಎದೆಯೆತ್ತಿ ಕುಣಿವ ಭಾರತವೆ..ಮಾತಾಡು..?
ಮುಗ್ಧ ಜೀವಗಳ ಕೊಂದು
ಗರ್ಭಿಣಿಯರ ಒಡಲ ಸೀಳಿ
ಕೂಸುಗಳ ರಕ್ತ ಹೀರಿ
ಗುಳಿಹೊರಟವರ ಗೋಣಮುರಿದವರಿಗೆ
ಯಾವಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟೆ...?
ಒ..ಒ..ಸತ್ತವರೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನವರಲ್ಲ ತಾನೆ ಮರೆತಿದ್ದೆ..?
ವಿಳಾಸವಿಲ್ಲದ ಬಡಪಾಯಿಗಳು
ಪುಕ್ಕಟೆ ಸಿಕ್ಕಿವೆ ತಾನೆ..?
ಹೊಸದೇನಲ್ಲ ಬಿಡು
ಕೊರೋನದ ಬೆಂಕಿಯಲಿ
ಉರಿದು ಬೂದಿಯಾಗಲಿ.
ಭವ್ಯ ಭಾರತದಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ
ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಲಿ.

III. ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ

2. ಬಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಕೊರೋನಾ ಪದ್ಯಗಳು
ಸಾವಿಗೂ ಅಂಟಿತು
ಧರ್ಮದ ವಿಷ!

ಬದುಕಿಗೆ ಅಂಟೋದೇನು ಮಹಾ?
ಘೋಷಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?
ವೈರಾಣು ವೈರ ಮುಕ್ತವೆಂದು.
ವೈರಾಣು!

ಇನ್ನೂ ಯಾರೂ ಘೋಷಿಸಿಲ್ಲ
ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅವತಾರವೆಂದು
ಜಾತಿಗಳಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಿರಿ ನೀವು
ಅದೋ ನೋಡಿ...

ವಾಸಿಯಾದವನನ್ನು..
ವಾಸಿಯಾಗದವನನ್ನು.
ಮುಗಿದ ನಂತರವೂ
ಮುಂದುವರಿಯುವುದಂತೆ
ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತರ!

ಇಲ್ಲೊಬ್ಬ
ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ
ಇದ್ದುದಾದರೂ
ಯಾವಾಗ ಹತ್ತಿರ?

III. ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ

3. ಶ್ರೀಕಾಂತ ಎನ್ ವಿ

ಇಲ್ಲದವರ ಹಾಡು...

ರೆಕ್ಕೆ ಮುರಿದ ವಲಸೆ ಹಕ್ಕಿಗಳು ನಾವು,
ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ದೆಸೆಯಿಲ್ಲ ಆಗಸವೇ ಸೂರು.
ಹೊಟ್ಟೆ ಯಿದೆ, ಹಸಿವೆ ಇದೆ,
ಎಂಬುದ ಮರೆಯಬೇಕಿದೆ ಎಲ್ಲ,
ಬಿಡಿಸಿದ ಚಿತ್ರಗಳ ಬಣ್ಣ ಹೋಯಿತಲ್ಲ.

ಭಣಗುಡುವ ತಟ್ಟೆಯಲಿ ಬೆವರು,ಧೂಳು
ನಡೆದಿರುವ ದಾರಿಯಲಿ ರಕ್ತ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ನೂರು.
ಆಗೊಮ್ಮೆ, ಈಗೊಮ್ಮೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ
ನಮ್ಮಂತೆ ಹಲವರು,
ಕಣ್ಣು ಮಸುಕಾಗುವುದು...
ಎದೆ ಭಾರವಾಗುವುದು...

ಮರೆಯಬಹುದು ನೀವು,
ಆದರೆ,
ನಿಮ್ಮ ಆಗಸದ ಹಾರಾಟಕ್ಕೆ ರೆಕ್ಕೆಯಾಗಿ,
ನೀವಿರುವ ಅರಮನೆಗಳ ಬಾಗಿಲು,ಕಂಬ,ಗೋಡೆಗಳಾಗಿ-
ಇರುವೆವು ನಾವು.

ಚೆನ್ನಾಗಿರಿ ನೀವು ಕೈ ತೊಳೆದು, ಮೈ ತೊಳೆದು, ಮನ ತೊಳೆದು ಈಗ...

ನಾವೇನು ಕಾಣೆಯಾಗುವೆವು ದಾಖಲೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬೇಗ..

ಬೇಕೆನಿಸಬಹುದು ನಾವು,
ನಮ್ಮ ಬೆವರ ಬಸಿದು ನಿಮ್ಮ ತಿಜೋರಿಯ ಹಣವಾಗಲು.

III. ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ

ಬೇಡವೆನಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೆ,
ನಿಮ್ಮ ಗಲಭೆಗಳೆಲಿ ಹೆಣವಾಗಲು.

ಹೆಣವಾದರೇನು ಮರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ-

ನಿಮ್ಮ ಕವನಗಳಿಗೆ ಆಹಾರವಾಗಿ,
ನೀವು ತೆಗೆದ ಚಿತ್ರಗಳೆಲಿ ಆಕಾರವಾಗಿ,
ನಿಮ್ಮ ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣಗಳ ವಿಷಯಗಳಾಗಿ,
ಯೋಜನೆಗಳ ಜಾರಿಗೆ ಕಾರಣಗಳಾಗಿ...

ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವೆವು.

IV. ಬೆಂಗಳೂರು

1. ಕವಿಚಂದ್ರ (ಚಾಂದ್ ಪಾಷ)

ಅಲೆಮಾರಿಯ ಬಿರುಕು ಬಿದ್ದ ಅಂಗಾಲು ದಾರಿಯ ಅಳಿಯುವಾಗ,
ರಾಮನ ಪಾದುಕೆ ಹೊತ್ತ ಭರತನ ಕಂಡು ಮರುಗುತ್ತಿದ್ದೆವೆ!

ಸುಡುವ ಬಿಸಿಲು ನೆತ್ತಿಯ ಸವರಿದರೂ
ಸೀತೆಯ ಸುಡದ ಬೆಂಕಿಯ ಕಂಡು ಕೈಯ ಮುಗಿಯುತ್ತೇವೆ.

ಅವರ ಅಳುವ ಸದ್ದೇ ಕೇಳಬಾರದೆಂದು,
ಮನರಂಜನೆಗಾಗಿ ರಾಮಾಯಣವ ಮರುಪ್ರಸಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ!

ದವಾಖಾನೆಗಳ ತೆರೆಯಲಾಗದ ಈ ಬಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ
ಮುಗಿಲಿಗೆ ಮುತ್ತಿಡುವ ಪುತ್ಥಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ಕಾವಲಿಗೆ ಬಡ ರೋಗಿಯನ್ನೇ ನೇಮಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಹಸಿವಿನ ಮುಖವೇ ನೋಡದ ಅಜೀರ್ಣಿಗಳಿಂದ ಭಾಷಣ ಬಿಗಿಸಿ, ಹಸಿವಿಗೆ ಖಾಯಂ
ಗುಲಾಮರಾಗಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚುವವರ ಕೈಗೆ ದೇಶ ಕೊಟ್ಟು, ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಔಷಧಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆ!

ಬಡತನದ ನಿರ್ಮೂಲನೆಗೆ ಪಣ ತೊಟ್ಟು, ಬಡವರ ಮೈಯ ಮೇಲೆ ಲಾಠಿಯಿಂದ ಚಿತ್ತಾರ
ಬರೆದು
ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಸಲಾಗದ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನು ತೋರಲಾಗದೆ, ತುಟಿಗಳಿಗೆ ಹೊಲಿಗೆ ಬಿಗಿದು.
ಮೇರಾ ಭಾರತ್ ಮಹಾನ್ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇವೆ!?

IV. ಬೆಂಗಳೂರು

2. ದಾದಾಪೀರ್ ಜೈಮನ್

ಆರಡಿ ಮೂರಡಿ ಅಳತೆಯ ಪೀಜಿಯ ಕಾಟು
ಕಿಟಕಿಗಂಟಿಕೊಂಡು ನಿದ್ಧೆ ಹೋಗಿದೆ
ಅದರ ಸರಳುಗಳಿಂದ ಗಾಳಿ ಬೆಳಕು
ಕತ್ತಲು ತೂರಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತವೆ
ಆಗಾಗ ಸುದ್ದಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು
ದೇಶವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ
ಸತ್ತವರ ಸೋಂಕಿತರ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗೊಂಡ
ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ

ನನಗೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ನೆನಪಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ
ಅರಿವಿದ್ದರೂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯಹೊರಟ ಮಗುವಿನ ಹಾಗೆ
ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇನೆ
ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತವೆ
ಹತಾಶೆ ಭಯ ಒಂಟಿತನ ಹೆಚ್ಚುವ ಹಾಗೆ
ಕವಿಯಾದ ನನಗೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ನಡುವೆ
ಅಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಮುಂದೆ ಸೋತು ಶರಣಾಗುವ
ಜನರ ಮುಂಚಿನ ಭಾವ ಸುಳಿದುಬಿಡಲಿ;
ಕಿಂಚಿತ್ ಆಸೆಯನ್ನು ಸದಾ ಜೋಪಾನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ

ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಸಾವಿನಂತೆ ಸದಾ ನಿರಾಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ
ಕ್ರಿಮಿಯೊಂದು ಕಾಲಿಂದ ತುಳಿದು ನೂಕುತ್ತಿರುವಾಗ
ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತೇನೆ
ಆರಡಿ ಮೂರಡಿಯ ಅಳತೆ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೂ
ಕೆಳಗಡೆ ಮಣ್ಣು ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಮಣ್ಣು
ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಜೇಸಿಬಿಯ ಚೂಪಾದ ಕೈಗಳಲ್ಲೂ ಮಣ್ಣು
ತೂರಿದ ಮಣ್ಣು ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಮುನ್ನ
ಕೈಬೆರಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೀಕರ ಕನಸಿನೆದೆಗೆ ಒದ್ದು
ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಾಗ ಹಣೆ ತುಂಬಾ ಬೆವರು
ಕಿಟಕಿಯಾಚೆಗೆ ಮರವಿನ್ನೂ ಹಸಿರಾಗಿದ್ದ ಕಂಡು
ದೀರ್ಘ ನಿಟ್ಟುಸಿರು

IV. ಬೆಂಗಳೂರು

ಬಹುಷಃ ಆ ಉಸಿರಿನ ನಿಶ್ವಾಸದಲ್ಲೇ
ದ್ವೇಷದ ಗಡಿ ಮುಟ್ಟಿದ ಧರ್ಮದ ಕಿಡಿ
ಸಣ್ಣತನ ಹತಾಶೆ ಕೊಳಕು ರಾಜಕಾರಣ
ಮೂಗ ಹೊರಳೆಯಿಂದ ತೊಲಗಿ ನಿರಾಳವಾಗಿ
ಹೊಕ್ಕ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಆಸೆ ಭರಪೂರ
ಶ್ವಾಸಕೋಶ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ
ಬೆಳಗಿನ ಅದೆ ಸಮಯ
ಸುದ್ದಿಮನೆಯ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತವೆ
ಬದುಕುವ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಉಳಿಸುವ ಅನ್ನ
ಸದಾ ಎಲ್ಲರ ಪಾಲಿಗೊಂಚೂರು ಉಳಿದುಬಿಡಲೆಂದು
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ಕೈತೊಳೆದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತೇನೆ

V. ಬೀದರ ಜಿಲ್ಲೆ

1. ಜಯಶ್ರೀ ಸುಕಾಲೆ ಬೀದರ್

ಲಗ್ಗೆಯಿಟ್ಟ ವೈರಾಣು

ಇತಿಹಾಸ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತದೆ ಕೊರೊನಾ
ಬದುಕಿನ ಬದಲಾವಣೆಯ ಏಕೈಕ ತಂತ್ರನಾ.

ಪರದೇಶಿಗಳಾಗಿ ಪರದಾಡುತ್ತಾ ಅಲೆದೆವು
ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಚಿಂದಿಯುಟ್ಟು ದುಡಿದೆವು
ಹಸಿವಿನ ಗಂಟು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದೆವು
ಮಳೆ ಚಳಿ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ನಾವೆಂದೂ ಬೆದರೆವು.

ಲಗ್ಗೆಯಿಟ್ಟ ವೈರಾಣುವಿನಿಂದ ನಲುಗಿದೆವು
ಹೊಸತಲ್ಲ ಜ್ವರ ಕೆಮ್ಮು ನೆಗಡಿ ಶೀತವು
ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಕಾಣಿಸದ ಲಕ್ಷಣಗಳವು
ಜೀವರಾಶಿಯನು ಹಿಂಡುತ್ತಿದೆ ಕಾಣದ ಕಣವು.

ಲಾಕ್ ಡೌನ್ ಘೋಷಣೆಗೆ ದಾರಿಕಾಣದಾದೆವು
ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಕಾಲ್ನಡಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಓಡಿದೆವು
ಊರು ಸೇರಿದರೆ ನಮಗಲ್ಲಿ ಜೀವನವು
ಬೆವರು ರಕ್ತ ಸುರಿಸುತ್ತಲೇ ನಮ್ಮ ಪಯಣವು.

ಗರ್ಭಿಣಿಯ ಬಾಳೊಂದು ಅನುಕಂಪವು
ಮುದ್ದು ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಕುಂಟುತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟವು
ಬಳಲುತ್ತಾ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟೆವು
ನಮಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿರಿ ಸಾಗಿಸಿರಿ ಬದುಕುಳಿವೆವು.

ಸುರಕ್ಷತೆಯ ಅಂತರವು ಸ್ವಚ್ಛತೆಯ ಮಂತ್ರವು
ಮಾತಿನಲಿ ಉಳಿಯಿತು ನಮಗದು ಅಸಾಧ್ಯವು
ಅಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವಂಥ ಬಡತನವು
ಭಾರತಾಂಬೆ ಕರುಣಿಸಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು.

V. ಬೀದರ ಜಿಲ್ಲೆ

2. ಎಂ ಜಿ ಗಂಗನಪಳ್ಳಿ

ಕ್ರೋನ್ ವೈರಸ್ ತಂದ ಬರೆ
ಕರೋನ ವಾಯಿರಸ್
ಜಗಕೆ ತಂತು ಭೀಕರ ಬರೆ
ಬಡವರ ಬಾಳಿಗೆ ದುಮ್ಮಾನದ ಹೊರೆ
ಕಾಮಗಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಅರೆಬರೆ
ಕಂಡು ಕೇಳರಿಯದ ಮಾರಿ
ಧುತ್ ಎಂದು ಬಂತು ಮಾರಿ
ಸೋಂಕು ರೋಗದ ಕಿರಿಕಿರಿಗೆ
ಕೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಕೊರಗು
ಮರುಗುತ್ತಿದೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಕರುಳು
ಜಗದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಗೋಳು
ದುಡಿವವರ ಕೈಗೆ ತಂತು
ಕೋರೋಣ ಲಾಕ್ ಡೌನ್

ಚೀಟಿಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳೆಲ್ಲ ಈಗ ಖಾಲಿ ಖಾಲಿ
ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ಖಾಲಿ
ಇತ್ತಿಂದತ್ತ ಓಡಾಟ
ವಲಸೆ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆಲ್ಲ ಮನೆಮಾರು
ಆಸ್ತಾ ಪಾಸ್ತಾ

ನಿಂತ ನೆಲ ಅವರ ಪಾಲಿನ ವಸತಿ
ಅವರು ಎತ್ತ ಹೋಗಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ
ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಕರೋನದ ಮಾರಣ ಹೋಮ

ಬಡವರ ರಟ್ಟಿಗೆ ದಿಗಿಲು
ಈಗ ಭಣ ಭಣ ಹಗಲು
ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ
ಕೆಲಸ ಬೇಕು
ಕೆಲಸದ ವಲಸೆ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು
ಮುಂದೇನು ಗತಿ

V. ಬೀದರ ಜಿಲ್ಲೆ

ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬಾಳಿಗೆ ನಿರಾಸೆಯ ಕಾರ್ಮೋಡ
ಕರೋನದ ಗಲಿಬಿಲಿಗೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದೆ ಜನ
ವಿಶ್ವದ ಮನಕೆ ಸದ್ಯ ಲಾಕ್ ಡೌನ್

ಬಡವರ ದನಿ ನಿಶಬ್ಧ ಸ್ತಬ್ಧ
ಆವರಿಸಿದೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕರೋನ ಭೀತಿಯ ಕತ್ತಲು
ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಇದಿರಿಗೆ ಈಗ ಕರೋನ ಸವಾಯಿ ?
ಕಳೆಯುತ್ತಿವೆ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳು
ಕರೋನ ಔಷಧಿಗಾಗಿ ಕಾತರಿಸಿವೆ ಎಲ್ಲರ ಕಂಗಳು
ಬೆಳಕು ಹರಿದೀತೇ ಕಾಡು ನೋಡಬೇಕು
ಯಾರು ಎತ್ತ ಓಡಬೇಕು?

ಬಡವರು ಅವರ ಕೈಗಳಿಂದಲೇ
ಬಾಳು ಕಟ್ಟಬೇಕು
ಎಲ್ಲರು ಸ್ಪಂದಿಸಿ ಕರೋನ ನಂದಿಸಬೇಕು
ಕಾರ್ಮಿಕರ ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ
ನಾವು - ನೀವು ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕು
ಈಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರೀಕ್ಷೆ
ಕರೋನ ಓಡಿಸುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ

ಶಿಸ್ತು ಸಂಯಮ ಈಗ ಎಲ್ಲರ ಪಾಲಿನ ರಕ್ಷೆ
ಶ್ರೀ ರಕ್ಷೆ ಸುರಕ್ಷೆ .

V. ಬೀದರ ಜಿಲ್ಲೆ

3. ಡಾ.ಮಕ್ಕುಂಬಿ ಎಂ ಭಾಲ್ಕಿ

ಕರಾಳ ಕೊರೋನ

ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋರಾಟ ನಡೆದಿದೆ
ಕೊರೋನವೆಂಬ ಮಹಾಮರಿಯ ಮಧ್ಯೆ
ಆತ್ಮಧೈರ್ಯದ ಬಲವು ಹೆಚ್ಚಿದೆ
ನಡೆಯುವೆವು ನಾವು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ

ಬಸ್ಸು ರೈಲು ವಿಮಾನಗಳಿಲ್ಲದಿದರೆನಂತೆ
ಕಾಲುಗಳೆ ಆಧಾರ ಸ್ತಂಭ ನಮಗೆ
ಭಾರತೀಯರು ನಾವು ಬರುವೆವು ತಾಯ್ನಾಡಿಗೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರಜೆಗಳು ನಾವು ಸಾಧಿಸುವೆವು
ಛಲವೊಂದಿದರೆ

ಕಳಚಿ ಹೋದ ಸಂಬಂಧ ಬೇಸೆಯಬೇಕಿದೆ
ಕರಾಳ ದಿನಗಳ ಕಹಿಯ
ಮರೆಯಬೇಕಿದೆ
ಹಸಿವೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಕಾಡದಿರಿ ನೀವಿಂದು
ಹೆತ್ತವರ ನೋಡುವುದು ಬಾಕಿಯಿದೆ

ಕಾಯಲಾಗದು ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು
ಎಲ್ಲೆಮೀರಿ ನಾವು ನಡೆಯಬೇಕಿದೆ
ಪ್ರಾಣ ಹೋದರು ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ನಮಗೆ
ನಮ್ಮವರ ಸೇರಿ ಬದುಕಬೇಕಿದೆ
